

Olūts

Malnava 2008

Dīdījām pādi

Folkloras kopas *Vilcenes* un dažas citas sievas vakar vakarā pie muižas lielā ozola vadīja krustabas pēc senlatviešu paražām jeb pādes dīdīšanu. Šai īpašajā rituālā bijām aicināti piedalīties ar līdzī dziedāšanu, ar laba vēlējumiem bērnam un ar veltēm.

Krustabas ir pirmais mūža gods, ko bērns, protams, neateras, bet ģimenei tas ir nozīmīgs brīdis. Mazulis līdz šai ceremonijai, kad tiek uzņemts dzimtā, ir bez vārda, tāpēc – pāde.

Malnavas pāde – **Mareks Gusāns** no Rēzeknes. Viņa māte Ilga Šuplinska stāsta, ka meklējusi iespēju sava bērna krustabas rīkot šādā veidā un esot iedomājusies, ka *Vilcenes* to noteikti varētu īstenot.

Tiekam aicināti nostāties aplī cieši līdzās – tas tālab, lai bērnam zobi nebūtu reti. Pāde paliek apla vidū.

Ap ozolu tiek aptītas jostas.

Ātrais mielasts – lai bērns izaug par ātras dabas cilvēku, lai nebūtu tūlīgs. Cenšamies mielastu tiesāt labi žigli.

Krusttēvs un krustmāte – otri

tuvākie cilvēki aiz vecākiem – iznāk aplī. Krusttēvs pasaka, kāds bērnam vārds, krustmāte apspien bērnam jostu ar vārdiem „Jostu sienu krustām, lai šis krusts pasargātu Tevi no visām nelaimēm, lai Tu augt liels un stiprs”.

Pādes dīdīšana – krustāmā bērna aijāšana rokās, izdziedot vai izsakot vēlējumus. Dīda pādi vairākas sievas. Pēc tā pādes saskaņā ar tradīciju tiek atdots māmiņai, mūsu gadījumā – tēvam.

Noslēgumā – veltīšana, kad, dziedot *Metati, metati, vajaga, vajag*, dāvinājām naudu dažādām bērna vajadzībām: jaunam kreklam, skološanai, mājai u.c. cilvēka dzīvei nepieciešamām lietām.

Ērika Bondarenko

Ko darīsim nometnē rīt 5. jūlijs

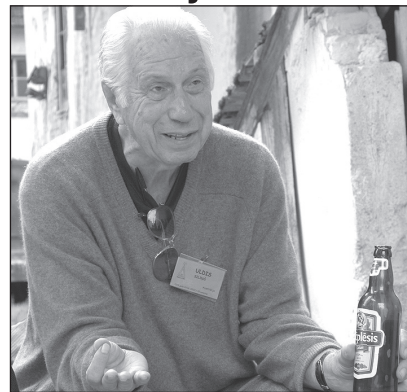
8.30 rīta rosme. (Gultas veļa kopmītnēs jānodod līdz 9.00.)

9.00 apkūlības (nometnes izvērtēšana) un nometnes slēgšana pie ozola pagalmā

11.00 apvienotās brokastis un pusdienas

11.45 visiem jābūt autobusus

Sveicam jubilārus!

Šodien tika sumināts 3x3-trīsnieks ar tālu pagātņi, jautru tagadni un cerīgu nākotni **Uldis Siliņš**. Godīgi sakot, viņam sveicieni īsziņu, buču, apkampienu veidā sākās jau no agra rīta.

Vēl dzimšanas diena šodien ir Arnoldam Vilkam, bet rīt, kad avīze vairs neiznāks, - Inesei Ļakai. Suminām visus!

Laimīgu
ceļu!

Tēvu tēvu laipas mestas
Bērnu bērni laipotāj'.
Tā bērniņi laipojat'i,
Ka pietika mūžiņam.

Lai Malnavas 3x3 nometnē smeltie spēka avoti jūs pavada un dod dzīvesprieku, enerģiju katru dienu!

Olūta redakcija

Vārtīņos stāvēsim

Kad ceturtdienas vakars mijās ar nakti, bija īsti piemērots laiks, lai nometnieki tiktos ar Ludzas rajona stāstu zinātāju **Solvitu Kovaļenko**. Ar viņas palīdzību tapusi grāmata *Baltās pēdas – Ludzas rajona teikas, leģendas, nostāsti* (2002), kuras fragmentus klausītājiem bija iespēja dzirdēt Solvitas izteiksmīgajā stāstījumā.

Pēc temata iespējams izdalīt vairāku veidu stāstus, piemēram, stāsti par vietvārdu izcelšanos, spoku stāsti un stāsti par apslēptās mantas meklējumiem. Kad stāstniece ieminējas par spoku stāstu, dalībnieki paši naski izslēdza gaismu un, sēdēdami pie svecītes, visnotaļ azartiski sagatavojās baidīties. Un bija arī par ko. Izrādās, ka, ejot garām kapiem, iespējams vārtos sastapt nesen mirušo cilvēku, kura uzdevums ir stāvēt kapu sardzē tik ilgi, līdz tiek apglabāts nākamais, kurš stājas viņa vietā.

Solvita norādīja, ka, strādājot par gidi, ir nācies ārzemniekiem skaidrot lietas, kas latviešiem ir pašas par sevi saprotamas. Latviešu vietvārdu teikas un leģendas skaidro kādas vietas vēsturi, tradīcijas un noskaņu vienlaikus, tādējādi tam ir būtiska nozīme latviešu identitātes uzturēšanā. Ludzas rajona nostāstu grāmatā apkopoti 240 stāsti, taču tie, saka Solvita, bieži ir nepilnīgi, jo ne viss saglabājies, ir tikai fragmenti, baltas pēdas. Solvita uzsvēra, ka latviešiem jāmacās stāstīt pašiem par sevi gan citiem, gan savējiem. Tādēļ jācenšas saglabāt un pierakstīt zināmas teikas un nostāstus, kas kādudien var noderēt pētniekiem.

Laura Bitīniece

Dienesta viesnīca – ideāli piemērota

Malnavas 3x3 mūsu atmiņā paliks ar labiem sadzīves apstākļiem. Koledžas kopmītne bija kā radīta 250 cilvēku izmitināšanai. Pricējāmajies par izremontētajām, kārtīgajām istabām. Paironizējām par mazajām tualetes kabīnītēm un peli. Niknojāmies par to, ka mūždien dušā trūkst karstā ūdens. Bet kopumā apstākļi bija lieliski!

Dienesta viesnīcā jeb kopmītnē, kur ik pa laikam iegriežamies pagulēt, strādā četras dežurantes – Valentīna, Alla, Velta un Natālija. Maiņas garums ir 12 stundas. Par miegu neesot ko domāt, jo nometnieki turp un atpakaļ staigā arī naktī. Sievas atzīst, ka vēl pēc dažām dienām jau būtu mūs visus iepazīnuši pēc vārdiem. Daļa ievērota jau tagad.

Pieredzēti dažādi kuriozi.

Urrā, mani mīļie!

Es esmu beidzot no dzeltenās lapas ārā un baltajās lapās iekšā. Ja šo rakstiņu Bitīnieku māmiņa pieņems, tad es esmu rehabilitēts! Atkal *persona grata* solido žurnālistu aprindās.

Es nupat pārnācu no ciemiem pie **Annas Rancānes** - vienas no zvaigznēm pie Latgales un Latvijas literārajām debesīm un vienīgā sievišķā, kuras dēļ es esmu Malnavā cēlies augšā plkst. 7.00., lai tiktu laikā uz referātu. Klausījos Annas stāstījumu par nesen izdoto grāmatu *Latgales kultūras darbinieki (I daļa)*, *Jumavas* apgādā, kam šī gada augustā sekos II daļa un varbūt arī vēl III daļa, kurā tad tiktu ievietoti iepriekš neminētie kultūras darbinieki, piemēram, bibliotekāri u.c., ja vien būs finansējums.

Bet kas tad īsti ir Latgales kultūras darbinieks? Vai tāds, kas dzimis Latgalē un visu mūžu pavadījis ārpus sava dzimtā novada un latgaliski vairs neraksta? Vai tāds, kas dzimis citur, bet visu mūžu darbojies kultūras jomā Latgalē? Noteiktas atbildes uz to nav arī Annai. Kā vienu no nedaudzajiem, kas mīt citur, bet nav zaudējis savas saites ar dzimto novadu, Anna min Jāni Streiču.

Pirmajā grāmatas daļā Annas devums ir par Latgales teātri un

Traģēdijas ne. Līdz ceturtdienai vēl nebija arī īpašu problēmu ar veselību, bet nu jau arvien biežāk tiek prasīts, kas pret sāpēm, pret vēdergraužēm utt.

Dežurantēm tiek vaicāts gan par tuvējo aptieku, gan par frizētavu u.c. sadzīviskām lietām.

Gadoties arī šādi. Jautājums dežurantei, atgriežoties kopmītnē: – Atslēgas tiešām šeit? Kur tad pats jaunietis? Sen jau nav?

Tik smalki izsekot katra gaitām dežurantes vienkārši nespēj, lai gan reizēm izdodas arī palīdzēt atrast istabas biedru.

Ērika Bondarenko

Veļas pārzine Vilhelmīne lūdza paziņot, ka sestdienas rītā viņa strādās jau no plkst. 6.00, lai visi laicīgi paspētu nodot gultas veļu.

aktieriem. Tas ir bijis reizē visvieglākais un visgrūtākais darbs. Aktieru Latgalē nav daudz. Valodas īpatnības ir liegušas aktieriem darboties teātros ārpus Latgales (ar izņēmumiem, protams), kas nelabvēlīgi atsaucies uz profesionālā teātra izaugsmi.

Profesionālais teātris Latgalē atjaunojies 1989.gadā Daugavpilī, bet, pēc Annas vērtējuma, tas nav vairs latgaliešu teātris. Par tādu šodien var saukt tikai Rēzeknes Tautas teātri Māras Zaļaiskalns vadībā, kas plūcis spožākos laurus valstī un arī ārpus tās. Diemžēl Rēzeknes teātris ir amatieru teātris, kas spēj dot tikai pāris iestudējumu gadā. Latgalē nav ne reizes latgaliski spēlēti paši ievērojamākie drāmas darbi, piemēram, *Hamlets*. Ir izsludināts lugu konkurss latgaliešu valodā. Vai tas ko pienesīs, rādīs nākotnē.

Tad sarunas aizmaldās pie latgaliešu akcenta, pie grūtībām ar vārda „kaķis” izrunāšanu, dabas objektiem un citiem itin interesantiem tematiem.

Anna referātu nobeidza ar savu dzejoļu lasījumu, saņēma puķes, parīs bučas, manu grāmatu, un tad jau bija laiks skriet uz nākamo sarīkojumu.

Tencinām, Anniņ!

Uldis Siliņš

Ģimene kā komanda

Viņi šeit ir pieci vaininieki, kam nometnes dalībnieki var jebko prasīt, pārvest, ierosināt, ko var uzmundrināt, uzslavēt vai samīļot. Rēzeknieši Aloida, Viktors un dēls Jānis Jurčenko, meita Anita un znots Juris Baltalkšņi.

Domās ar viņiem esot arī Aloidas un Viktora vecākais dēls Mārtiņš, kurš strādā Rīgā par tirdzniecības menedžeri un, lai arī ļoti gribējis, neesot varējis tikt uz nometni.

Divās iepriekš organizētajās nometnēs viņi arī bija pieci, taču pirmajā (1998. gadā Adamovā) bērni drīzāk jaukušies pa vidu, nekā palīdzējuši, atceras Anita. Otrajā (2003. gadā Dagdā) Jānim bijis uzdevums palīdzēt zirgu ievirzē, taču dēlam šķitis, ka viņam pietiekami neuzticas, un nekāda liela strādāšana nav sanākusi. „Adamovā jutu, ka Jānītim manis pietrūkst, brīžiem es viņu pat pazaudēju,” atceras Aloida. Braukuši no nometnes uz pirti, un puika autobusā puskrēslā aizklīdis, viņu klēpī paņēmusi nometnes dalībniece Selga Krasovska, saukusi par Jānīti, domādama, ka pajā sava tikpat vecā dēlena galvu.

„Toties tagad visi esam kā vienota komanda, kurai talkā nāk atsaucīgie nometnieki,” Aloida visiem palīgiem saka lielu paldies.

Kā diez jūtas jaunpienācējs Juris, kas līdz šim tikai pa dienai bijis 3x3? Pats saka: „Es jūtu, ka man pašam ļoti gribētos būt kā dalībniekam, ne organizēt. Redzu, ka te sapulcējušies aktīvi, darboties gribošī cilvēki.” Jurim patīk spēlēt basketbolu, tā nu viņam ticis sporta lauciņš, kurā viņš meties ar tādu entuziasmu, ka Aloida smeļ – ka tik par sporta nometni nepārvēršas šī 3x3! Tiesa, pirmajās dienās viss nācis arī pār Jura galvu, un viņš centies rast atbildes uz visiem jautājumiem. Anita piebilst – Jurim padodas organizēšana labāk, nekā viņš pats iedomāties.

Jānis toties saka, ka visvairāk viņu 3x3 piesaistot danči un nīkšana, taču Malnavā viņam ir ko darīt gan sporta ievirzē, gan piepalīdzot nometnes štābā. Domājis – tikai sākumā padarbosies, bet ticis ierauts

Jā, ko, starp citu, nometnes organizatori dara ikdienā? Jānis (vidū) ies 11. klasē Rēzeknes Valsts ģimnāzijā, Anita mācās Rēzeknes Augstskolā finanšu un grāmatvedības vadību un strādā *Privatbankā* par mikrokredītu speciālisti. Juris ir informāciju tehnoloģiju inženieris, bet šobrīd strādā celtniecībā. Aloida Rēzeknes Augstskolā māca sociālo pedagogiju, Viktors strādā par meža taksatoru.

notikuma virpulī. Bet nē, viņš nežēlojoties, neesot slikti izbaudīt nometnes organizēšanu. Viņa balsī var just rūgtumu vien tad, kad viņš saka – esot apnicis atbildēt uz jautājumu: „Kur Mārtiņš?” To uzdodot vecie 3x3 draugi.

Prasu Aloidai, kā viņa savus palīgus raksturo. Viktors esot stabils cilvēks, kas dara praktiskas lietas un sievas idejas arī cenšas realizēt. Anita piebilst: „Kā pateici, tā būs. Tāpēc domā, ko saki!” Viņa atklājusi, ka mamma ļoti labi prot koncentrēties un par spīti grūtībām, stresam virzīties uz savu mērķi. Viktors atzīst, ka šoreiz lielāko tiesu atbildības uzņemusies sieva, bet vissarežģītākais Dziesmu svētku dēļ bijis saplānot transportu nometnieku pārvadāšanai.

Jā, šī nometne Aloidai un Viktoram Jurčenko nav viegli nākusi. Pirmkārt, negaidītas problēmas radījis tas, ka Dziesmu svētku dēļ jau sen pieteiktie un solītie autobusi pēkšņi atņemti. Svētku dēļ arī danču muzikantiem liela slodze, jo papildspēkus bijis grūti sarunāt. Un nometne par dienu sarukusi. Tātad visas ieceres jāpiepilda īsākā laikā, viss notiek intensīvāk. Turklāt tagad viss kļuvis dārgāks (degviela, pārtika, elektrība utt.), dalības maksa to nesedz. Vienubrīd šķitis, ka būs jāatsakās no ekskursijas,

taču Aloida ar savu ilggadējas trīstreiztrīsnieces pieredzi labi saprot, ka tie, kas atbraukuši uz šo pusi no malu malām, noteikti vēlas redzēt ko vairāk par Malnavu.

Aloida ir bezgala pateicīga visiem skolas darbiniekiem, kas vienmēr atsaucīgi, izpalīdzīgi, un priecājas par tiem malnaviešiem, kas nāk uz ievirzēm. „Cerēju gan, ka viņi vēl aktīvāk izmantos šīs iespējas, bet liels gandarījums, ka, piemēram, uz bēbišu skolu nāk māmiņas ar bērniņiem, tātad jaunie vecāki nav vienaldzīgi.”

Vai vēl padomā organizēt kādu nometni? Aloida un Viktors saka – viņi vēlētos izmēģināt spēkus kā lektori. Lai jaunā paaudze ķeroties pie organizēšanas.

Un mūsu sarunas noslēgumā Aloida atklāj, ka šobrīd viņas dzīvē esot laiks, kad tiekot meklētas atbildes uz būtiskiem jautājumiem, viens no tiem – kāda neredzama saikne mūs saista ar savas dzimtas priekštečiem. „Šī nometne ir veltījums manam tēvam, kā arī vecvectēva brālim, kurš tika uz 25 gadiem paņemts rekrūšos un neatgriezās – viņa vārds no atmiņas izdzisis. Man šī nometne ir veltījums visai manai lielajai Seiļu dzimtai,” ar asarām acīm, sev vienu zināmu domu pavedienu risinot, piebilst Aloida.

Daiga Bitiniece

Cits gaiss, ūdens un putra

Ivars Strods un viņa sieva Tatjana, meita Kristīne dzīvo Smoļenskā. Uz Malnavu atbraukuši tikai vecākie Strodi, jo Kristīnei jābūt darbā. Nometnes sākumā ieradīs tikai tēvs, kurš sievu sagaidījis aizvakar plkst. 4.00, kad viņa *obmannim putjom* (mazliet mānoties) pabeigusi eksāmenu sesiju ātrāk, lai paspētu uz nometnes otro pusi.

Atkal Malnavā

Strodu pāris ir atklāts, humorpilns un patīkami pragmatisks. Līdz Smoļenskai tikai 450 km - nav gaisa gabals. Pāris reižu gadā viņi apciemojot Latviju, ciemojoties Rīgā un pie radiem.

Meita Kristīne (20) kādu laiku studējusi vienlaicīgi universitātē un koledžā, pēdējā tagad pabeigta. Specialitāte – tūrisma serviss. Tatjana ir koledžas pasniedzēja, informācijas tehnoloģiju speciāliste, bet Ivars pats vada firmu, kas nodarbojas ar starptautiskiem pārvadājumiem.

Ivars, var teikt, ir vietējais, jo absolvējis Malnavas tehnikumu. Tā iznācis, ka nometne ir atgriešanās jaunības takās – jau esot ticies ar kursa biedriem, noskaidrojis, ko kurš dara, kurš jau pārkāpis mūžības sliekšnim. Labā atmiņā palicis kursa audzinātājs, tagadējais koledžas direktors Juris Bozovičs, bet kurss absolvēts kopā ar skolotāju Annu Sļadzi. Tā bijusi patīkama atkalredzēšanās.

Pēc Malnavas tehnikuma beigšanas latvietis nokļuvis Smoļenskā, kur arī ieskatījies glītajā meitenē Tatjanā. Jau pirms tam Taņai bijuši paziņas no latviešu vides un pirmais vārds, ko viņa iegaumējusi latviskibijis-šausmas. Strodu ģimene nav gadījums, kad no tāluma jāsniedzas pēc Dzimtenes, ģimenes tēva vārdiem runājot, „gribu, lai ģimene zinātu un saprastu”. Ivars savelk viltīgu seju: „Man ar sievasmāti bija kontrakts. Nevest meitu nekur pirms nav pabeigusi institūtu. Iestāgām uz pārdesmit gadiem.” „Nav jau grūti, esam pieraduši, kā nekā kopā 21 gadu,” klāsta Tatjana, bet Ivars sev raksturīgā jokošanas manierē pieprasa: „Man to 21 reizināt ar divi!” Sieva uzsver, ka vissvarīgākais, atbraucot

uz Latviju, esot kontakts starp cilvēkiem. Mājās visi tik aizņemti ar darbu, ka laika paliekot teju vien virtuāliem tusiņiem, bet dzīvo, cilvēcisko saikni nekas nespēj aizvietot. Turklāt 3X3 nometnēs pulcējoties ļoti daudz interesantu cilvēku. Arī mājās, Smoļenskā, draugi ar nepacietību gaidot Strodus atgriežamies, - ciema kukulī vienmēr tiekot pieprasīta latviešu maize un piparkūkas.

Spēcīga latviešu biedrība

Kā liecina vēstures fakti, mūsu tautieši ir dzīvojuši Smoļenskas apgabalā jau 16. gadsimtā, 19. gadsimtā apvidū dzīvoja vairāk nekā 3500 latviešu, pēc I Pasaules kara - 7500, bet vēlāk jau 18 000. 1932. gada beigās Smoļenskas apgabalā bija reģistrēts 31 latviešu kolhozs. Divdesmitajos gados izveidots latviešu teātra trupas sastāvs, kas 1937. gadā ticis pilnībā represēts, tad teātri aizvēra. Pašlaik Smoļenskas apvidū dzīvo apmēram 500 latviešu. Latviešu biedrība *Saknes* ir izveidojusi latviešu valodas, kultūras un tradīciju skolu. Ik gadu tiek svinēti Ziemassvētki, Lieldienas, Mātes diena, Līgo, kā arī Latvijas neatkarības diena. Šī gada janvārī Smoļenskā viesojās

Latvijas vēstnieks Krievijā Andris Teikmanis, kurš piedalījās Latvijas kultūras dienu pasākumos: tikās ar apgabala gubernatoru, diskutēja ar Smoļenskas apgabala administrācijas pārstāvjiem, uzņēmējiem un vēsturniekiem. Tika nolikti ziedi pie padomju represiju memoriāla Katiņā un vietā, kur agrāk atradās Smoļenskas latviešu teātris. Biedrības priekšsēdētājs vietnieks ir Ivars, un, kā apliecina sieva: „Visa ēšana uz viņu.” Tas nozīmē, ka Strods gatavo, klāj un garantē - svētkos labsajūtu radīs arī garda maltīte. Taņai tiekot atstāta vien palīga loma: „Ivars tiešām labi gatavo. Īpaši padodas zivju zupa. Mūsu draugi sākumā nesaprata, kā var ēst vārītus pelēkos zirņus ar speķa gabaliņiem, turklāt uzdzert kefiru. Nekas, tagad ir pieraduši!” Ģimenes mammas galvenais uzdevums esot katru gadu no Latvijas atvest kādu drusku latviešu leksikas. Lai varētu labāk kontaktēties.

Atgriežoties pie Ivara Dzimtenes izjūtas, viņš apliecina: „It kā neesmu kaut kur tālu prom, bet Latvijā ir cits gaiss, cits ūdens un cita putra.”

Vija Zariņa

Brīvi pie mikrofona

Par neatņemamu 3x3 nedēļas sastāvdaļu ir kļuvis brīvā mikrofona vakars. Tad pa istam iespējams palūkoties uz nometnes dziedāšo un mūzikas instrumentus spēlējošo ļaužu saimi vienkop.

Vakaru ieskandināja Madonas 3x3 nometnes skaņu plate. Kā pirmie uzstājās Krūmiņu ģimenes vīrieši, izņemot Eduardu. Savukārt Edžus piedalījās jaundibinātā popsīgā ansamblī, kas vakara gaitā vairākkārt izpildīja savu džinglu *Malnava*, iesaistot arī publiku. Ar kokles spēli un tautasdziesmām priecēja duets *Rūnavots* (Jolanta Lārmane un Daris Jansons), jautru dziesmiņu uzdziedāja *Latgales Zagata* (Valentīna Oborenko-Urtāne). Ramona un Rinalds Brāļi (attēlā), kuriem piepalīdzēja Jānis Sausnītis, kopā ar klausītājiem nodziedāja *Pie Dieviņa gari galdi*, skanēja arī Raimonda Paula mūzika. Vakara gaitā bija iespējams dzirdēt un dziedāt līdz

gan *Āzīti manu*, gan *Smilšu rausim*, kā arī uzdejojot *Sprīdīša* (te: Kārļa Krūmiņa) stabules pavadījumā.

Nenoliedzami, visnegaidītākais gan publikai, gan pašām māksliniecēm bija pļavas mācības ievirzes vadītājas Līgas Reiteres un Vivitas Skurules *pidrallā* sadziedāšanās *Zied, zied, rudz vārp* jeb *Zīdi, zīdi, rudzu vuorpa*. Tautasdziesma tika atskaņota un uztverta trīs līmeņos: ventiņmēlē, latgaliešu valodā un jautros smieklos, ar kuriem izpildījumā piedalījās klausītāji.

Laura Bitiniece

Sports

Sporta gars klūdijās

Vakar pēcpusdienā nometniekus savā varā bija pārņēmis dižais Sporta gars - lielākā daļa visu pēcpusdienu un vakaru cītīgi nodevās fiziskām aktivitātēm.

Viss sākās ar ģimeņu stafeti, kurā piedalījās 10 komandas. Stafete sastāvēja no deviņiem kontrolpunktiem, katrā bija jāpilda cits uzdevums - jāspēlē minigolfs, jādarbojas ar kompasu u.c., bet vislielāko atzinību izpelnījusies *aklā vadīšana* - kad vecāki aizsēja acis, un bērni viņus vadīja caur koka bluku labirintu. Stafetes organizators Aivars Kaupužs stāsta, ka uzvarētāji bijuši visi, jo galvenais uzdevums bijis laikā paspēt uz nometnes galveno ievirzi - vakariņām, ko visas komandas arī paveikušas.

Iepriekš neplānoti notika arī galda tenisa turnīrs. Kārlis Krūmiņš, viens no organizatoriem, stāsta, ka ideja radusies pati no sevis, kad ekspedīcijas rezultātā nejauši uziets tenisa galds. Tā nu pieteikušies 12 dalībnieki, visi jaunieši, starp tiem gan arī divi vecāka gadagājuma cilvēki - Aksana Čirule no Krievijas un

Pēteris Supe no Balvu rajona. No skatītāju rindām šķita, ka viņiem veicās vislabāk. Un kā nu ne, jo Pēteris pirms 35 gadiem bijis rajona čempions galda tenisā. Kopā jāizspēlē 66 spēles, bet ierobežotā laika dēļ tas vēl nav izdevies - avīzes iznākšanas brīdī spēles vēl turpinās. Kārlis stāsta, ka iznākumu prognozēt ir grūti, jo dalībnieki spēka un izveicības ziņā dalās divās līdzīgās grupās: vieni cīnās par uzvaru, otri cenšas nepalikāt pēdējie.

Uzreiz pēc vakariņām notika divainās pārvērtības - puse no tenisa spēlētājiem transformējās 3x3 volejbola komandā. Izveidojās divas vietējo un divas nometnieku komandas. Cīņa bija sīva, punkts punktā, komandas spēlēja uz dzīvību vai nāvi, un šoreiz Sporta gars diemžēl nostājās vietējo pusē,

Ne gluži zirgu totalizators

Izrādās jau otrajā 3x3 nometnē bez izložu un azartspēļu inspekcijas atļaujas danču pēdējās dejas *Zagļa* laikā notiek neoficiāls totalizators.

Kāds no nometnes dalībniekiem, ja klausā mēlnešiem, savāc likmes uz puiši, kurš paliks pēdējais, totalizatora dalībnieki sauc vārdus. Sekojoši - zaudētāji nākamajā dienā maksā uzvarētājam vai uzvarētājiem saldējumu. Esot bijuši gadījumi, kad pie saldējuma neesot ticis neviens, jo *Zagli* pēdējais palicis, acīmredzot, kāds visai neievērojams vīrišķis, uz kuru neviens nav cerējis. Tik tiešām gan, ja redzat saldējuma ēdājus, ļoti var būt, ka kārumi iegūti visai apšaubāmā ceļā.

Vija Zariņa

! Paziņojumi !

Grāmatas vēl ir!

Stābiņā (58. kab.) vēl var iegādāties Ulda Siliņa grāmatu "Ko nu, Andriev, dzērājam dzērāja valoda!". Cena: 3 lati. Lai dabūtu autogrāfu, gan jāgriežas pie autora personīgi

Jānis Supe

Ievirzes

Izšķīroties par vērtībām, ir tikai par vai pret

Ievirzes par ētikas un reliģijas jautājumiem ir tradicionālas 3x3 nometnē. Malnavā to vada luterāņu mācītājs no Kanādas Māris Ķirsons.

Ievirzūtēmas, struktūramainās. Ir bijušas nometnes, kur biežāk runāts par ticības jautājumiem, jo tie ir bijuši cilvēkiem ļoti aktuāli.

Malnavas nometnē tikai vienreiz bijusi saruna par reliģiju. Jautājums bijis par dogmatismu un par to, vai zinātni var saskaņot ar Bībeli.

– Bībelei tiek darīts pāri, kad to uzskata un vērtē kā zinātnisku darbu. Tur ir dzeja, tur ir atmiņas... Un, ja uz Bībeli neskatās kā uz zinātnisku darbu, tad nav konflikta, – uzskata M. Ķirsons.

Ceturtdien ievirzē tika demonstrēta izcilā 1957. gadā Krievijā tapusī un nākamajā gadā Kannu kinofestivālā ar galveno balvu godalgotā mākslas filma *Lido dzēroes*. Aizkustinošs stāsts par jauniešu mīlestību, ko iztraucē karš. Stāsts par šīs mīlestības

likteni, kur *nozīmīga loma bijusi gan puisa lēmumam brīvprātīgi doties karā, lai aizstāvētu dzimteni, gan meitenes rīcībai ekstremālos kara apstākļos, strupceļā. Abi cilvēki ir izšķīrušies par vienu vai otru rīcību, un šī viņu izšķiršanās ir ļoti ietekmējusi arī daudzus tuviniekus – gluži kā ūdeni mests akmens savilņo visu ūdeni klāju.*

– Citējot eksistencialistus: cilvēks ir notiesāts būt brīvs, – teic M. Ķirsons. – Un izšķiršanās nozīmē vērtības. Par vai pret vērtībām. Ne neitrāla situācija. Redzam, kā citi savā dzīvē izšķiras. Un padomājam, kādas ir vērtības, kas katru no mums dzen. Vienkāršas, pareizas atbildes dzīvē bieži vien nav. Tu esi pieņēmis smagu lēmumu izšķirošā brīdī un... Ar laiku, iespējams, tu piedod sev savu rīcību, saproti, ka tajos apstākļos šī rīcība bija vislabākā. Te ir piedošanas moments, ņemot vērā rezultātu, ciešanas, ko radīji citiem. Jāpiestrādā pie tā, ka tu sev

piedod. Ir vieglāk piedot citiem nekā sev pašam. Ja neesi piedēvis savam pāridarītājam, tu ļauj viņam dzīvot savā galvā un nemaksāt renti. Kā tad ir ar piedošanu sev? Padomā ...

– Šīs ievirzes man ir brīdis, kad tiešām jāklausa citu domās un jāpārvērtē savas, – tā savu redzējumu raksturo Arta.

Ērika Bondarenko

Katram sava dvēseles pasaka...

Dzīve kā pasaka, pasaka kā dzīve ir gan sidraba dzīpariņš, gan liepu lapu laipa, kas vieno kopā dažādas pasaules, dažādus laikus vieneselā: racionālo un intuitīvo. Apzināto un apslēpto. Bērnišķo un pieaugušo. Labo un ļauno. Iekšējo un ārējo.

Pasaka vieno kopā mūs no trejdeviņām zemēm sabraukušos ceļojumā katram uz savu dvēseles pasaku, kurā ir sava karte, robežas, tuvākie un tālākie apgabali, karalienes un karaļi, briesmoņi un brīnumdari, lamatas un izglābšanās.

Ievirzes vadītāja Iveta Gēbele katram dalībniekam iedod savu, vien viņam zināmu „gaismas” stariņu, lai aizietu tur, nezin kur,

atnestu to, nezin ko... Pasaku lasīšana vai stāstīšana bērniem nav vien laika izšķiešana. Tā smalki un netieši veido vērtības, atspoguļo cēloņsakarības, aizved pie spēkavotiem un kalpo kā burvju dzira pārvērtībām gan lielam, gan mazam.

Pasakā intuitīvi varam atpazīt paši sevi un scenārijus, kuriem līdzinās mūsu dzīves stāsti. Turpinot nometnes kopīgo tēmu par „tēvu” un „vīrieti”, esam ielūkojušies „sievietes” dzīves sižetos pasakainām acīm, satiekoties ar „pamāti un pameitu”, „glābēju”, „skaistuli un briesmoni”, „guļošo princesi”, „negantnieci”, „izvēlīgo ligavu”

un „raganu”.

Pasaka aptur lineāro laiku un ļauj runāt un klausīties dvēselei, atklājot metaforas spēku īpaši tajos brīžos, kad varonis ir nokļuvis lamatās.

Metafora kā āmurs uz galvas, kā lietus no gaišām debesīm trāpa pašā viducī. Vienkārši, it kā spēlējoties. Tieši tāpat kā „Mellenes – sarkanas tāpēc, ka zaļas.”

Sandra Vorkale

Satīties, sapīties

Šodien izstādē savus darbus rāda arī klūdziņu pīšanas ievirzes dalībnieki.

Viņi nedēļas laikā apguvuši pīšanas arodu, kas nemaz tik viegls nav, jo sevišķi iesācējiem. Jura Ventaskrasta vadībā dalībnieki iemācījušies no kārķu klūdziņām

pīt gan skaistus traukus, gan mazākus un lielākus groziņus. Gandarījums par paveikto liels, un iemācīto arodu dalībnieki sola neaizmirst arī turpmāk.

Jānis Supe

Bebu māte pie bēbīšiem

Bēbīšu skoliņa. Ko dara mazie bērni un viņu vecāki ik rītu no 9.00 līdz 10.00?

Nometnes Bebu māte devās izlūkekspedīcijā ar mērķi noskaidrot, ko jaunu šogad māca **Dina** un **Reinis Cepļi**.

Kad Bebu māte pēc noteikta signāla (tiek parautas aizslēgtās durvis) ienāca telpā (kurš katrs tur nemaz nevar tikt iekšā), viņa ieraudzīja omulīgu skatu. Uz grīdas noklāts mīksts paklājs un uz tā izvietojušies pieci mazi bērni un viņu asistenti - māmiņas un, kas priecē, arī tēvi. Talkā ieradušies vecākie brāļi un māsas, kas, pēc Dina domām, ir jauki un pamatoti, jo arī lielākiem bērniem gribas saņemt vecāku nedalītu uzmanību. Tā nu varēja vērot, kā vecākā māsa centīgi vingrina mazā brāliņa kājeles un skandē skaitāmpantiņus.

Bet, ja pavisam nopietni, šajās nodarbībās vecākiem ir lieliska iespēja noteiktā shēmā sasistematizēt un papildināt savas intuitīvās atklāsmes bērnu audzināšanā un kopšanā, lai tad jau apzināti veicinātu bērna vispusīgu attīstību. Nodarbībās māca, kā pareizi turēt bērnu uz rokām, kā vingrot, kā izmantot dažādus papildus materiālus bērna attīstībai.

Reinis stāsta, ka nodarbībām ir trīs sasniedzami mērķi:

- 1) attīstīt bērnu garīgi un dvēseliski;
- 2) veidot bērna drošības sajūtu;
- 3) attīstīt bērnu fiziski – gan

smalko, gan lielo motoriku.

Parasti nodarbība sākas ar sasveicināšanos, pēc tam seko dažādi uzdevumi uzmanības trenēšanai, ritma vingrinājumi, vēderiņa masāžas, vingrojumi uz bumbas u.c. Vingrinājumi un uzdevumi atkārtojas no reizes uz reizi, nodarbību beigās ir noslēguma fāze, kas ietver sevī nomierināšanos un atsveicināšanos. Bērni, lai arī ir ļoti maziņi, jūtas labi tad, ja šis rituāls ir nemainīgs. Tieši noteikta kārtība rada drošības sajūtu, un bērni jau zina, ko viņi darīs nodarbības laikā, un gaida, kad nodarbību vadītāji ierādīs kaut ko jaunu. Kā stāsta Reinis, bērni, kuri ir apmeklējuši Bēbīšu skoliņu iepriekšējā gadā, nākošajā pilnīgi atceras, ko darījuši, un ļoti veiksmīgi atsāk savas mācības. Dina un

Reinis ir sagatavojuši izdales materiālu ar skaitāmpantiņiem un vingrinājumiem, vecāki cenšas pierakstīt informāciju, lai mājās kaut vai daļēji varētu turpināt skolā iesākto.

Tas nebūt nav daudz - 40 minūtes (optimālais ilgums, pēc Dina atzinuma) agrā rīta stundā veltīt vienīgi un tikai savam bērnam. Svarīga ir kopā pavadītā laika kvalitāte nevis kvantitāte. Bērniņus var sākt skolot no 3 mēnešu vecuma līdz trim gadiem. Un tad pienāk tā diena, kad bērniņš ir gatavs doties uz 1/2x1/2.

„Kad bērns ir labi parotālājies, telpa ir apgriezta otrādi,” ar smaīdu seją nosaka Dina, skatoties uz paklāju, kas ir nobērts ar pupām, zirņiem, lakatiņiem un akmentiņiem.

Bebu māte

Disciplinēti un labi organizēti

Vilku mācība puīšļu vidū ir visapmeklētākā ievirze nometnē – ap 20 jauniešu. Edžus Krūmiņš, kurš aizstāja Jāni Ati otrdien, brīnās: „Mums saplīsa ripa, ko izmantojām, spēlējot ko līdzīgu senlatviešu florbolam. Es aizgāju uztaisīt jaunu. Kad atnācu, visi bija uz vietas, un neviens nebija aizklīdis.”

Lai gan gadās, ka puikām ir grūti noturēt uzmanību un koncentrēties darāmajam, piemēram, loku un bultu izgatavošanai, viņu

paveiktais daudzcinājuma norisē ir vērā ņemams. Priekšnesumā zēni parādīja, ka ir disciplinēti un labi organizēti, turklāt viņi paši bija uztaisījuši labas lāpas. Lāpu izgatavošana, stāsta Edžus, nav sarežģīta: nepieciešams koks, lina audekla maiss, kuru aptin ap koka galu un ar naglu augšpusē pienaglo, lai tas nekustētos. Tad aptīto koka galu iemērc izkausēta parafinā, un lāpa gatava.

Laura Bitiniece

Noklausīts nometnē

Brokastīs kopā ar citiem sēž Māra Tupese. Sāk zvanīt telefons. „O, tās manas brēcošās bikses!” iesaucas Māra un izvelk mobilo tālruni no kabatas.

Igo Midrijānis: „Vakar *Zagli* sievietēm bija zagļu loma, vīrieši bēga, un tiem skrēja pakaļ. Pirmo reizi nometnes laikā jutos kā cilvēks!”

– Iesim drusku pagulēt, un tad būs šodiena, – pēc sirsnīgas nīkšanas saka Vita.

Kāds vīrs pārpratuma pēc mazgājas sieviešu dušā. Ienāk arī kāda daiļava. Vīrs sašutis žēlojas kopmītnes dežurantei. Šī mēģina jokot: – Jums gan nevajadzētu tā baidīties, bet priecāties.

– Es ta' nebaidos, bet tā sieviete gan nobijās.

Pēc gada – Naukšēnos un Kazdangā

Nākamvasar Latvijā notiks divas 3x3 nometnes.

Pirmā būs no 28. jūnija līdz 5. jūlijam Valmieras rajona Naukšēnos. To vadīs Daiga un Kārlis Rokpelņi.

Otra no 19. līdz 26. jūlijam būs Liepājas rajona Kazdangā. To vadīs Daiga un Aldis Bitinieki.

Ja vēlaties piedalīties Naukšēnu 3x3, rakstiet daiga.rokpelne@valmiera.lv vai zvaniet 29446084. Ja gribat braukt uz Kazdangu, piesakieties e-pastā: daiga.bitiniece@kurzemnieks.lv vai pa tālruni 29463930.

Paldies par atbalstu!

Pasaules brīvo latviešu
apvienība

Malnavas koledža

Latvijas 3x3 padome

Ludzas rajona padome

Ludzas dome

Ludzas Mākslas skola

Ludzas BJIC

SIA Ludzas amatnieku centrs

Kārsavas kultūras nams (un
vadītāja Ināra Rasima
personīgi)

Malnavas pagasta padome

SIA *Kanclers Plus*

Imants Gutāns

Anonīma ziedotāja no

Bostonas

ALTS

Siliņi Malnavā

Labas dienas!

Uz pādītes krustabām bija salasījies liels bars. Krustabnieks jau bija paprāvs un skrēja apkārt kājām. Vilcene Inese mums lika nostāties ciešā aplī, pleciem saskaroties, jo tad pādītei būšot līdzieni zobi. Es negribu vecākus baidīt, bet, skatoties uz apli, dentālas problēmas būs neizbēgamas. Vispirms esot jāietur ātrais mielasts, pie tam jāēd ātri, jo tam esot kaut kāds sakars ar jaundzimušā veselību. Nu tad štopējam ar iekšā. Ēdienkartē: gurķi ar medu, sieru ar sviestu (no kuriem pirmais pazuda ķimeņu siers), zemenes, baltmaize (Dzidra Šteinberga pādītes veselības jautājumos nav bijusi konsultēta).

Ziņa, ka krustbērna rakstura īpašības būs atkarīgas no visiem klātesošajiem, nepārprotami vecākus mazliet iztrūcināja. Pēc ēšanas sākas dziedāšana. Vīj jostu ap ozolu. Krusttēvs nosauc pādītes vārdu – Mareks. Apsien platu jostu Marekam ap vēderu. Sākas ucināšana un visa laba vēlēšana, kas Marekam ne visai patīk. Skaļš protests.

Plāna vidū aicina jaunos tētiņus un māmiņas. Rotaļas. Dziesma *Aijā, žūžū, lāča bērni*. Ēd atkal, un tad ir klāt maksāšanas laiks. Vilcene Inese vāc pādei naudu. *Metat(i), metat(i) zābaku naudu*. Tad ir kārta kamzolim un vēl citām spiedīgām vajadzībām, ko nevarēja īsti saprast. Tās ir tikai manas personīgās domas, bet prasība pēc naudas automašīnai bija tā kā mazliet pāragra. Nekāds pārskats par ieņēmumiem netika sniegts, bet tas būs bijis pietiekami liels vienai *Mangaļu* ūdens pudelei, kas parādījās Marekam rokā.

*

Brīvais mikrofons sākas ar lielu nokavēšanos. Mēs ar Māri Ķirsonu (abi bijušie Pasaules sastādītā muzikālā teātra solisti) pārspriedām redzēto un divprātīgi nolēmām, ka labākais

priekšnesums bija ventiņu zāļu sievas un Viļānu meitieša dueti. Sevišķi pirmais bija komisks pēc vella! Vēl jāmin Latgales lakstīgalas solo, kas arī, ja ne īstos toņos, bija uguns pilns. Lielais vairums no pārējiem priekšnesumiem bija ar Dievu uz pusēm, turklāt Tas Kungs sev bija pievācis lielāko pusi. Būtu tā kā laiks pacelt standarta latīņu mazliet augstāk. Es esmu bijis arī citos Brīvajos mikrofonos kā klausītājs, un man jāsaka, ka rīkotājiem un izpildītājiem vēl arvien nav skaidrs, kā jārunā un jādzied pie mikroфона. Par vienu pudelīti *olus* es esmu ar mieru izskaidrot, kā kontrolēt balss stiprumu un cik tālu jāstāv no mikroфона, ja to nekontrolē skaņu meistars. Piemēram, Ventaskrasta ppp priekšnesumam bija tikai viena nelaime – tas ar savu skaļumu plēsa pušu pakausi. Mazs vārdiņš vietā to būtu novērsis.

*

Orientēšanās gājienam pietrūka intensitātes un sacīkšu gara, jo ātrums šogad nespēlēja nekādu lomu. Piedalījās Malnavas Vilnis, Snipji, Cepļi, Stirnas un Brieži, B-komanda, Egļu dzimta, Tomāti, Zirgi un Ērgļi. Bija 9 kontroles punkti, kur bija jāpilda dažādi uzdevumi. Interesantākais bija uz papīra uzzīmēts ēzelis, kam no 4 m attāluma ar aizsietām acīm pareizā vietā bija jāpiesprauž aste.

Dūrienu vietas norādīja, ka ēzelis jau trīs reizes bija palicis bez šī tik svarīgā atribūta. Toties šoreiz asti savā pēcpusē gandrīz saņēma šo rindiņu rakstītājs, kas bija nostājies starp dūrēju un ēzeli, pie tam ar muguru pret astes spraudēju. Tikai preses fotogrāfa Alda Bitinieka brīdinājuma blāviens paglāba Siliņa sēdvietu no bojājumiem.

Man šķiet, ka šis ir beidzamais *Olūta* numurs. Ja nu tā būtu, tad

Ar Dieviņu atnācām,

Ar Dieviņu šķiramies!

Visu labu!

Uldis

Lai nepaliktu novārtā

Svētvieta, karma, godīgums, mīlestība, reliģija, ētika, morāle, grēks, ticība, garīgums.

Nebūtu slikti, ja katram no mums arī ikdienā šie jēdzieni būtu aktuāli. Nebūtu slikti, ja katrs no mums sev atbildētu, ko tie viņam nozīmē. Nebūtu slikti, ja pirms kādas diskusijas viens ar otru padalītos šo jēdzienu izpratnē.

Tad diskusijas, visticamāk, būtu krietni produktīvākas, kā tas bija (nedaudz jālielās) studiju aplā *Kurp ej, Latvija?* ievirzē.

Es nesaku, ka visiem jābūt vienādam viedoklim, es saku, ka katram ir jābūt savam viedoklim, bet jāsaprot, ka tas nav pašsaprotams citiem.

3x3 nometnē parasti pulcējas cilvēki, kuriem ir viedoklis. Un par to man liels prieks. Daļēji 3x3 nometnes (cilvēki ar viedokli) ir tās, kas ir devušas man manu viedokli, tādējādi dodot mani man sev pašam. Tad, kad es esmu sev pašam, es varu būt arī citiem. Nedaudz abstrakti, bet nemaz tik ļoti. Arī studiju aplī visu teorētisko

pusi sējām kopā ar praksi un – sasējām.

Mēs zīlējām Latvijas nākotni. Mēs meklējām Latvijas nākotni. Protams, mēs spriedām par Latvijas vēsturi un tagadni. Mēs aprunājām pašreiz pastāvošo varu Latvijā un tās ietekmi uz Latviju pasaules mērogā, un necik spožus vārdus par to es ne dzirdēju, ne teicu. Kāpēc? Tāpēc, ka godīguma šajā sistēmā ir daudz par maz. Par šo tēmu runājot, vārds *godīgums* šķiet jau nodrāzts jēdziens. Drīzāk der vārds *savtīgums*.

Ir jocīgi – kā šādi cilvēki tiek pie nākotnes lemlšanas (kā tā?), bet paši jau to putru esam ievārijuši un gaužoties mēs panākt neko nevaram. Jāmeklē problēmas sakne.

Studiju aplī sakni atradām, nestāstīšu gan visu ceļu, kā pie tās izpratnes nonācām, bet skaidrs, ka Latvijas ilgstošas attīstības pamatā jāliek garīgums. Ir jāsaprot, ka Latvija nav tikai zemes pleķis, kurā dzīvot, bet vieta, kuru paši būvējam. Arī pasaule ir vieta,

Sarunas studiju aplī rosināja Igo Midrijānis.

kuru būvējam (kārtojam) mēs. Un, ja mēs domājam tikai par sevi materiālās izpratnes līmenī, visu citu atstājot novārtā, tad beigās viss cits novārtā atstās mūs. Kaut kas ir jādara. Sāksim ar saprašanu par to, ka ne pasaule, ne Latvija, ne mūsu esība te nav pašsaprotama, un atradīsim katrs savu esību ārpus materiālās ikdienas.

Kārlis Krūmiņš

Es noaudu raibu jostu

Tradicionāli 3x3 nometnēs notiek seno amatu apgūšanas ievirzes, un Malnavas 3x3 var lepoties, ka Inese Krūmiņa ierāda celu aušanas mākslu. Te 14 nometnieki būs apguvuši seno horizontālās aušanas veidu. Tas ir process, kas prasa uzmanību un arī pacietību.

Celu aušanas tehnika ir viena no senākajām tekstiliju darināšanas tehnikām Latvijā. Celu aušanas rīki atrasti Latvijas teritorijā jau vidējā dzelzs laikmeta kapenēs. Pēc zinātnieku pētījumiem, celu audumi ir bijuši pazīstami jau akmens laikmetā. Īpaši daudz celu audumu atrasts vēlā dzelzs laikmeta kapenēs un pēc šiem izrakumiem iespējams rekonstruēt senlatviešu tērpus, arī šo tērpu malu rotājošos celu audumus.

Aužot celaini, celaines vienu galu piesien pie vidukļa, bet otru galu – pie kāda stabila, nekustīga priekšmeta. Izsmēlošāku informāciju par šo tehniku var atrast internetā, izmantojot atslēgas vārdus “card weaving” vai “tablet weaving”. Tomēr tādus rakstus, kādi rotā Latvijas teritorijā 9.-13. gadsimtā darinātās celaines, laikam gan nekur citur neatrast.

(<http://www.ndg.lv/lapa/ornamenti/celaines.xml>)

Savu nosaukumu celaines ieguvušas no celu galdiņiem – dēlišiem, kuros ievērtie velku pavedieni aušanas procesā maina vietas līdz ar dēlišu pagriezieniem, pēc katra ieaustā auda pavediena. (<http://www.ugunszime.lv/tezesParAmatiemUtml/celaines.htm>)

Celu aušanas nodarbības Inese Krūmiņa iesāk ar vienkāršu uzdevumu – pīšanu. Tas atgādina jauniešu vidū tik populāro draudzības prievīšu pīšanu. Tas domāts roku iesildīšanai un trenēšanai, lai vēlāk varētu ķerties pie grūtāka uzdevuma – arheoloģiskā pinuma pa 8. Tas ir izzudis no tautas tērpa un nav fiksēts etnogrāfiskajā materiālā. Tādējādi Inese Krūmiņa dara svētīgu darbu, kopā ar saviem audējiem atjauno pārtrūkušo tradīciju.

Pēc tam, kad ir apgūta šī senā

pīšana pa 8, var ķerties pie jostas. (Dažam labam tā jau pabeigta.) Un pašās beigās mācās ielasīt rakstu, un tas patiesi iet lēnām.

Senos laikos Latvijā audēji bija vīrieši, jo tas ir smags, fizisks darbs. Vecpiebalgā bija veselās vīriešu – audēju dinastijas. Arī Malnavas 3x3 ir viens audējs, un Inese atzīst, ka viņam tīri labi sokas.

Celaines var kļūt par unikālu dekoratīvu elementu mūsdienu apģērbā, individualizēt rūpnieciski ražotos T-kreklus, kleitiņas un blūzītes, kļūt par dizaina elementu mājās.

Dārta Jostiņa

Viens uz diviem

Ap 100 cilvēku – Malnavas koledžas skolotāji, tehniskie un dienesta viesnīcas darbinieki, apkopējas, naktssargi u.c. - visu nedēļu bija kopā ar 3x3 nometnes dalībniekiem. Kā smeļ koledžas direktors Juris Bozovičs: „Uz diviem nometniekiem viens mūsējais!”

Īpaši direktors vēlas uzteikt divus palīgus – pavāri Gaļinu Meļņikovu un gan koledžas, gan šīs nometnes saimnieku Juriju Morozovu. Jautāts, vai viņu kas pārsteidzis (jo lieli pasākumi te notikuši ne viens vien), skan atbilde: „Jūsu izturība. Tāds jampadracis, kas notiek 26 stundas diennaktī, te ir pirmoreiz. Es saprotu, ka var vienu, divas diennaktis tādā tempā izturēt, bet jūs - nedēļu!” Taču, tā kā koledža atrodas tikai 12 km no robežas, tad cilvēki te ar esot *darbam un aizsardzībai gatavi*. Nekas nespējot viņus salauzt!

Daiga Bitiniece

Darba apspriedē koledžā. Jura Bozoviča foto.

Bilžu galerija

Kopīgs darbs
Malnavas 3x3 vadītāji un organizatori ieguldījuši lielas pūles, lai viss izdotos, un veltījuši nometnei daudz siltu domu. Liels paldies viņiem! Taču ar vienas ģimenes labo gribu un darba spējām vēl nav gana - veiksmīga saziņa atkarīga kā no vadītājiem, tā dalībniekiem. Manuprāt, braucot uz 3x3, kritiska domāšana nebūt nav jāatstāj mājās, taču jācenšas iejusties citu ādā vairāk, nekā tas pierasts ikdienā. Jo 3x3 ir kopīgs darbs.

Laura Bitiniece

Sveiki, mani mīlie!

Piecas dienas pagājušas, ka nemetas. Ir dziedāts, dejots, ēsts un dzerts. Turklāt visam pa vidu noķerta vēdera gripa, kuras dēļ vienu dienu novārtijos pēļos. Pirmo reizi pabūts Ludzā, kur paspēju nopeldēties Lielajā Ludzas ezerā un Amatnieku centrā iepirkt pastaiņas Dziesmu svētku gājienam. Man šķita, ka Malnavas nometne ir tāda liela, rāma upe, kas mierīgus viļņus margodama, plūst no pagātnes uz nākotni. Līdz citai reizi Dace, Ināra un Ulriks jaunkundze! Un visi citi, ar kuriem kopā pavadījām šo brīnišķīgo nedēļu Malnavā. Turklāt trīsreiz pateicība tam, kurš atrada manu balto džemperu, kas nav tikai lieta, bet arī svarīga piemiņa. Lai jums vēl daudz margrietiņu un liepziedu dienu šajā vasarā!

Vija Zariņa

Esmu bagāts, neprecējies, un es meloju.
Uz redzēšanos!

Uldis Siliņš

Pievilcīgais sūrums

„Jums ir ļoti laba, saturīga avīze,” man vienotakar saka Jānis Peniķis, un mēs neatliek nekas cits kā viņam – vērīgam laikrakstu lasītājam – ticēt. Bet es zinu, ka ar acīm ir tāpat kā ar pašām 3x3 nometnēm – tās atšķiras viena no otras, bet tās nevar neizdoties. Jo tās tiek radītas ar lielu aizrautību, ar idejām, kas dzimst jokus, ar sūru nakts darbu, kam tomēr ir savs pievilcība. Un īpašs prieks, ka kādam šai nedēļā izdodas atklāt sevī rakstīšanas ķeriem. Tā no tika ar mūsu aktīvo ārštata autori, kas gan slēpās zem pseidonīma, bet nu laiks atklāt, ka mūsu mīļā danču muzikante Dace Viņķe ir arī prasmīga žurnāliste. Un piedodiet par īsināšanu. Tāds formāts. Tāds darbs.

Daiga Bitiniece

Vairāk smaidīt, tad būs smaidoša avīze!
Aldis Bitinieks, fotogrāfs

Bija labi!
Visam skaistajam reiz pienāks gals. Arī 3x3 nometnei, kas ir viens no skaistākajiem notikumiem manā dzīvē. Šajā nedēļā esmu smēlies spēku Malnavas avotos - spēku, ko dod šeit sastaptie brīnišķīgie cilvēki, piedzīvotie rituāli, izdziedātās dziesmas - tā enerģija, ko šonedēļ esam uzņēmuši, saglabāsim visu gadu, līdz nākamajai nometnei. Gribu pateikt milzīgu PĀLDIES visiem jaukajiem cilvēkiem, ar ko man šonedēļ nācies saskarties. Paldies mūsu fantāstiskajam redakcijas kolektīvam, un visielācis paldies Rasmai par to, ka mani saslindināja ar 3x3. Tikamies nākamgad!

Jānis Supe

PASAULES LATVIEŠU 3X3 NOMETNES LATVIJĀ 1990. - 2008.

